

Silžitſku ha z jeje mandželſkim, rěcjerom Měroswawom ſtawo bė, ſaſ ſurowó Waldemar pje-
cſiwo nim ſo zadjerſaw bėſche. Ha praſcheſche
ſo napoſledku, haſj bó ſnadſj tehlej wotležane
lėſne twarentſko wėſte wukhowańo pjed pjeſcſe-
haremí jim poſſicſicj mőhwo, ha haſj bóchu tu
někotre dnė pjebőwacj mőhli."

Hdėj Boſidar wo bolofnėm rozdjėleńu ha
wotkrodu z hrodu Lubobőrſkoho powedaſche,
pwaſaſche wuhlerka bez pjeſtacia, ha hdėj na
bezbőjnoho Waldemara zpomni, tu wuhler paſcſj
z hnėwom zamknė ha někotrė raſj ſawowa:
„zo zema tajkohlej zwőſniſka noſėcſj mője!"

Wotpohladańo toholej dowėreńa dozrozemiw-
ſchi wuhler takhlej wotmowi: „Tőnhlej ze
ſkawami wobdatė dowtſk rėka „zhubenė" ha
lėta ſo pomtnu, pėdė haſj czuſa noha do ſoho
poſtupi, ſkoro ze wſchėch ſtronow jo nepſiſtup-
nė, zo paſ ſcſje ſkalnu ſcſjeſku namkali ha bez
nězboſja dele zeſchli, to bőjſkomu wėdſeńu pſi-
piſuju. Mam za to zo mőjecſje ſo tu bez ſtra-
cha wukhowacj. Hale waſche końe mőhli bóchu
najpėdė pſitſinu k pjeradſje dacj. Nimam teſj
krėwa za ſe, ha po dole ſo jim wokowhonicſj
dacj neſmėmó, dokelſj bóchu waſchi nepſecſjeljo,